

Fikirlerinden memnun musun?

Bazı eski yazıları okurken kendime bu soruyu sorduğum oluyor, *şimdi bunu söylemek gerekli miydi?*

Bunun sebebi de genelde *acaba bunu söylesem birilerini kırmış olur muyum?* endişesi. *Neden böyle düşünüyorsun?* diye soracak olsa biri, ne cevap veririm, bunu biliyorum ama bu soruların sorulmasının anlamı *sen bunları düşünecek biri değildin, hayırdır* oluyor genelde.

Hayır, memnun değilim.

Söylediğim bazı sözlerden memnun değilim, Türkiye hakkındaki fikirlerim genelin fikirlerine pek uymuyor, onların Osmanlı'yla yatıp tarihle kalkmaları bende gıdıklama etkisi meydana getiriyor, manasız ve komik buluyorum. Ancak bunu söylerken bile aslında *onlar gibi* olmanın daha iyi olduğunu da takdir ediyorum.

Bazı Ateistler *keşke biz de inanabilsek* derler, *keşke* kısmı şudur: İncelediğim zaman ikna olmuyorum, elimden gelen bir şey yok ama elimde olsaydı, ben de inanmak isterdim.

Bunu söyleyen birine verecek cevaplarım var ama ben de sanırım toplum hakkındaki fikirlerimde buna benzer bir yerdeyim. İnsanların aktığı yeri gördükçe, *ben de bunların arasında olabilseydim* dediğim oluyor, burada yazarların hepsinden o sebeple ben de memnun değilim.

Bununla beraber bir yerde, sorumluluk kime karşı: *Fikirde* son zamanların modasını takip etmek mi, yoksa bilebildiğin ölçüde doğruyu söylemek mi? İnsanların iyi niyetine güvenmek, bu iyi niyetin temelde saflıktan kaynaklandığını ve insanların dünyayı nasıl anlamak istiyorlarsa, öyle anladıklarını işaret etmekten alıkoymalı mı?

Neden hesaba çekileceğimi düşünüyorum: *Sana verdiğim akılla farkettiğin doğrular varken, bunları neden görmezden geldin?* mi derler, yoksa *insanların kalbini kıracak şeyleri neden söyledin?* mi?

İlkinin olacağını ümid ediyorum.